

Γόρτυνος Νικηφόρος: Η Παναγία ως στοργική Μητέρα παραμένει κοντά σε κάθε άνθρωπο

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως

Την Εγκύκλιό του για τις ημέρες του Δεκαπενταυγούστου εξέδωσε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως κ. Νικηφόρος, τονίζοντας ότι ιδιαιτέρως στην εποχή μας έχουμε ανάγκη το παράδειγμα που μας έδωσε με τη ζωή της η Παναγία μας.

Αναλυτικά η Εγκύκλιος:

«Έν τῇ Γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας, ἐν τῇ Κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες, Θεοτόκε».

Τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Μέ αὐτά τά θεόπνευστα λόγια ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία ψάλλει σήμερα τό μυστήριο

τῆς σεπτῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας. Μέσα στήν καρδιά τοῦ καλοκαιριοῦ, ὁλόκληρη ἡ Ὁρθοδοξία ἐορτάζει τό «Πάσχα τοῦ καλοκαιριοῦ» καί στρέφει μέ εὐγνωμοσύνη τό βλέμμα πρός τήν Παναγία Μητέρα τοῦ Κυρίου μας.

Ἡ σημερινή ἡμέρα, ἅν καί φέρει τήν ἀνθρώπινη λύπη τοῦ ἀποχωρισμοῦ, εἶναι συγχρόνως καί ἡμέρα χαρᾶς, ἐλπίδας καί πνευματικῆς ἀγαλλιάσεως. Ἡ Παναγία ὁλοκληρώνει τήν ἐπίγεια πορεία της καί παραδίδει τήν ἀγία ψυχή της στά χέρια τοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ της. Οἱ Ἀπόστολοι, συναθροισμένοι θαυματουργικά ἀπό τά πέρατα τῆς οἰκουμένης, περιστοιχίζουν τήν κλίνη της. Πονοῦν ἀνθρώπινα γιά τήν ἀναχώρησή της, ἀλλά δέν θρηνοῦν ὅπως ἐκεῖνοι πού δέν ἔχουν ἐλπίδα. Γνωρίζουν ὅτι ἡ Κοίμησή της δέν εἶναι ἐξαφάνιση, οὔτε αἰώνιος χωρισμός, ἀλλά μετάσταση πρός τή ζωή καί εἴσοδος στή δόξα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία χρησιμοποιεῖ τή λέξη «κοίμηση» καί ὄχι τή λέξη «θάνατος». Δέν ἀρνεῖται τήν πραγματικότητα τοῦ θανάτου, ἀλλά τή φωτίζει μέ τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἀπό τότε πού ὁ Κύριός μας κατέβηκε στόν τάφο καί ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ θάνατος δέν ἀποτελεῖ πλέον τό ὁριστικό τέλος τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ἕνας ὕπνος, ἀπό τόν ὁποῖο θά μᾶς ἀφυπνίσει ἡ φωνή τοῦ ἀναστημένου Χριστοῦ. Εἶναι ἕνα πέρασμα ἀπό τά πρόσκαιρα στά αἰώνια, ἀπό τή φθορά στήν ἀφθαρσία, ἀπό τόν κόπο καί τόν πόνο στήν ἀνάπαυση καί στή χαρά τῆς θείας παρουσίας.

Αὐτή τήν ἀλήθεια διακηρύσσει σήμερα μέ ὁλόκληρη τήν ὑπαρξή της ἡ Παναγία μας. Ἐκεῖνη πού δέχθηκε μέσα στήν ἄχραντη γαστέρα της τόν Ἀρχηγό τῆς ζωῆς, δέν ἦταν δυνατόν νά παραμείνει αἰχμάλωτη τοῦ θανάτου. Ἐκεῖνη πού προσέφερε τήν ἀνθρώπινη φύση στόν Υἱό καί Λόγο τοῦ Θεοῦ, γίνεται πρώτη μέτοχος τῆς δόξας Του. Μέ τήν Κοίμηση καί τή Μετάστασή της προαναγγέλλει καί τή δική μας κοινή ἀνάσταση. Μᾶς βεβαιώνει ὅτι ὁ προορισμός τοῦ ἀνθρώπου δέν εἶναι ἡ φθορά τοῦ τάφου, ἀλλά ἡ αἰώνια κοινωνία μέ τόν Θεό.

Ἡ Παναγία, ὅμως, δέν ἔφθασε στή δόξα χωρίς προηγουμένως νά βαδίσει τήν ὁδὸ τῆς πίστεως, τῆς ταπεινώσεως καί τῆς ὑπακοῆς. Ἀπὸ τῆ στιγμὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καί τὸ «Ἴδοὺ ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου» (Λουκ. 1, 38) μέχρι τῆ σιωπηλῆ παρουσίας της κάτω ἀπὸ τὸν Σταυρό, ὁλόκληρη ἡ ζωὴ της ὑπῆρξε μία διαρκὲς προσφορὰ στὸν Θεό. Δέν ἀπαλλάχθηκε ἀπὸ τίς δοκιμασίες. Γνώρισε τὴν προσφυγίαν, τὴ φτώχεια, τὴν ἀγωνίαν καί τὸν πόνο. Εἶδε τὸν Υἱὸ της νὰ συκοφαντεῖται, νὰ ἀπορρίπτεται καί νὰ σταυρώνεται. Παρέμεινε, ὅμως, σταθερὴ στὴν πίστη. Δέν ἀπαίτησε ἐξηγήσεις ἀπὸ τὸν Θεό, οὔτε ἔπαψε νὰ ἐμπιστεύεται τὴν πρόνοια καί τὴν ἀγάπη Του. Φύλαξε ὅλα τὰ γεγονότα μέσα στὴν καρδιά της καί τὰ μετέβαλε σέ προσευχή.

Αὐτὸ τὸ παράδειγμα ἔχουμε ἰδιαίτερη ἀνάγκη στή σημερινή ἐποχή. Ζοῦμε μέσα σέ ἀνασφάλεια, φόβο καί σύγχυση. Οἱ οἰκογένειες δοκιμάζονται, οἱ νέοι μας ἀναζητοῦν προσανατολισμό, πολλοὶ ἄνθρωποι ὑποφέρουν ἀπὸ ἀσθένειες, μοναξιά καί οἰκονομικὲς δυσκολίες. Ἄλλοι πενθοῦν ἀγαπημένα τους πρόσωπα καί αἰσθάνονται τὸ βάρος τῆς ἀπουσίας τους. Μπροστὰ σέ αὐτές τίς δοκιμασίες ἡ Παναγία δέν μᾶς προσφέρει εὐκόλες ἀνθρώπινες ἀπαντήσεις. Μᾶς δείχνει, ὅμως, ἓναν ἀσφαλῆ δρόμο: νὰ ἐμπιστευόμαστε τὸν Θεό, ἀκόμη καί ὅταν δέν κατανοοῦμε τὸ θέλημά Του· νὰ προσευχόμαστε, ὅταν οἱ ἀνθρώπινες δυνάμεις μας ἐξαντλοῦνται· νὰ στεκόμαστε κοντὰ στὸν πόνο τοῦ ἄλλου· νὰ μὴν ἀφήνουμε τὴν ἀπογοήτευση νὰ σβήσει τὴν ἐλπίδα μας.

«Στὴν Κοίμησή σου δέν ἐγκατέλειψες τὸν κόσμον, Θεοτόκε», ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας. Ἡ Παναγία δέν ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ ἐμᾶς. Ὡς στοργικὴ Μητέρα παραμένει κοντὰ σέ κάθε ἄνθρωπο πού τὴν ἐπικαλεῖται μέ πίστη. Ἀκούει τὸν στεναγμὸ τοῦ ἀσθενοῦς, τὰ δάκρυα τῆς πονεμένης μητέρας, τὴν ἀγωνίαν τοῦ πατέρα γιὰ τὰ παιδιὰ του, τὴ μοναξιά τοῦ ἡλικιωμένου, τὴν ἀβεβαιότητα τοῦ νέου ἀνθρώπου καί τὴ σιωπηλὴ προσευχὴ ἐκείνου πού δέν βρίσκει λόγια γιὰ νὰ ἐκφράσει τὸν πόνο του. Δέν ἀντικαθιστᾷ τὸν Χριστό, ἀλλὰ μᾶς ὁδηγεῖ πρὸς Αὐτόν. Δέν κρατᾷ τίποτε γιὰ τὸν ἑαυτὸ της, ἀλλὰ μᾶς διδάσκει πάντοτε νὰ ἀκοῦμε τὸν Υἱὸ της: «Ὅ,τι ἂν λέγῃ ὑμῖν, ποιήσατε» (Ἰωάν. 2, 5).

Ἡ ἀληθινὴ τιμὴ πρὸς τὴν Παναγίαν δὲν ἐξαντλεῖται στὶς λαμπρὲς πανηγύρεις, στὶς Παρακλήσεις, στὰ ἐγκώμια καὶ στὶς προσκυνηματικὲς μας ἐπισκέψεις. Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἱερά καὶ πολύτιμα, ὅταν ἀποτελοῦν ἔκφραση ζωντανῆς πίστεως. Ἡ Παναγία, ὅμως, ἐπιθυμεῖ πρωτίστως νὰ γίνῃ ἡ ζωὴ μας περισσότερο σύμφωνη μὲ τὸ θέλημα τοῦ Υἱοῦ της. Νὰ ἀποκτήσουμε τὴν ταπείνωσίν της, τὴν καθαρότητα τῆς καρδιᾶς της, τὴν ὑπομονή της στὶς δοκιμασίες καὶ τὴν εὐαισθησία της ἀπέναντι στὶς ἀνάγκες τῶν ἄλλων.

Ἄς ἐξετάσουμε, λοιπόν, κατὰ τὴ σημερινὴ ἑορτὴ, ἐὰν ὑπάρχουν γύρω μας ἄνθρωποι ἐγκαταλελειμμένοι, πονεμένοι ἢ λησμονημένοι. Ἄς συμφιλιωθοῦμε μὲ ἐκείνους ἀπὸ τοὺς ὁποίους μᾶς χωρίζουν ἡ πικρία καὶ ὁ ἐγωισμός. Ἄς στηρίξουμε τίς οἰκογένειες πού δοκιμάζονται. Ἄς ἀγκαλιάσουμε μὲ κατανόηση τοὺς νέους μας καὶ ἄς τοὺς προσφέρουμε ὄχι μόνο συμβουλές, ἀλλὰ τὸ παράδειγμα μιᾶς συνεποῦς χριστιανικῆς ζωῆς. Ἄς γίνουμε ἐμεῖς ἡ ἀπάντηση στὴν προσευχὴ κάποιου συνανθρώπου μας. Τότε ἡ τιμὴ μας πρὸς τὴν Παναγίαν θὰ εἶναι ἀληθινὴ καὶ ἡ πανήγυρὴ μας εὐάρεστη στὸν Θεό.

Ἰδιαιτέρως σήμερον ἄς ἀναθέσουμε στὴ μητρικὴ προστασία τῆς Παναγίας μας τὴν πατρίδα καὶ τὸν λαό μας, τοὺς ἀνθρώπους πού ὑποφέρουν ἀπὸ πολέμους, βία, φυσικὲς καταστροφές καὶ κάθε μορφή ἀδικίας. Ἄς τὴν παρακαλέσουμε νὰ φυλάσσει τὰ παιδιά καὶ τοὺς νέους μας, νὰ ἐνισχύει τοὺς ἀσθενεῖς, νὰ παρηγορεῖ τοὺς πενθοῦντες, νὰ προστατεύει τοὺς ταξιδιωτὲς καὶ νὰ στηρίζει ὅλους ὅσοι ἐργάζονται καὶ ἀγωνίζονται μὲ ἐντιμότητα. Ἄς προσευχηθοῦμε ἀκόμη γιὰ ὅσους, κατὰ τίς ἡμέρες αὐτές, προστατεύουν, μὲ κόπο καὶ κίνδυνο τὴ ζωὴ τους, τίς περιουσίες τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸ φυσικὸ μας περιβάλλον.

Τέκνα μου ἀγαπητά,

Ἡ ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου μᾶς καλεῖ νὰ ἀντιμετωπίζουμε τὴ ζωὴ μὲ εὐθύνη καὶ τὸν θάνατο μὲ ἀναστάσιμη ἐλπίδα. Κάθε ἡμέρα πού μᾶς χαρίζει ὁ Θεός εἶναι πολύτιμη εὐκαιρία μετανοίας, ἀγάπης καὶ προσφορᾶς. Ἄς μὴ σπαταλοῦμε τὴ ζωὴ μας στὴν ἐμπάθεια, στὶς διαιρέσεις καὶ στὴν ἀδιαφορία. Ἄς τὴ μετατρέπουμε σὲ προσφορὰ πρὸς τὸν Θεό καὶ τὸν συνάνθρωπο, ὅπως ἀκριβῶς ἔκανε ἡ Παναγία μας.

Μὲ αὐτές τίς πατρικὲς σκέψεις εὐχομαι πρὸς ὅλους, στὸν Ἱερό Κλῆρο, στὶς μοναστικὲς ἀδελφότητες, στοὺς ἄρχοντες καὶ σὲ ὁλόκληρο τὸν πιστό λαό τῆς θεοσώστου Ἐπαρχίας μας, ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος νὰ σκεπάζει τίς οἰκογένειες καὶ τὰ ἔργα σας, νὰ θεραπεύει τίς πληγές σας, νὰ ἐνισχύει τὴν πίστη σας, νὰ ὁδηγεῖ τὰ βήματά σας πρὸς τὸν Υἱό της καὶ Σωτῆρα μας Ἰησοῦ Χριστό καὶ νὰ σᾶς ἀξιώνει,

διά τῆς μητρικῆς τῆς πρεσβείας, νά γίνεσθε μέτοχοι τῆς Ἀναστάσεως καί τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Χρόνια πολλά καί εὐλογημένα!

Μετά πατρικῶν εὐχῶν καὶ ἀγάπης

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ